

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: T. K.
zastoupen Mgr. Bc. Tomášem Gazdou, advokátem,
se sídlem ve Zlíně, Sedmdesátá 7055, PSČ 760 01

proti
žalovanému: Krajský úřad Královehradeckého kraje,
sídlem Pivovarské náměstí 1245, PSČ 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2017, č. j. KUKHK-30093/DS/2017/Kj,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 3. 2017, č. j. MUDK-ODP/22025-2017/kld 21024-2016/kld a toto rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Za

uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

I. Obsah žalobních bodů

2. V žalobě bylo uvedeno, že správní orgán I. stupně vydal žalobci, jako provozovateli motorového vozidla, registrační značky x, dne 13. 6. 2016 v souladu s § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu výzvu k úhradě částky ve výši 1 000 Kč, č. j. OPD/53683-2016/kld 21024-2016/kld. Ze spisového materiálu postoupeného Městskou policií Dvůr Králové nad Labem, Čj.: MP/44068-2016/ja bylo zjištěno, že dne 9. 4. 2016 v 18:37 hod. na pozemní komunikaci v obci Třebihošť, Horní Dehtov, silnice II/300 směr Hořice, okres Trutnov, neznámý řidič motorového vozidla s registrační značkou x překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci 50 km/h stanovou zvláštním právním předpisem a automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích mu byla naměřena rychlost jízdy 65 km/h, při zvážení možné odchylky pak nejnižší skutečná rychlost jízdy 62 km/h. Tímto jednáním řidič motorového vozidla porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Ze záznamu v centrálním registru vozidel pak učinil zjištění, že provozovatelem předmětného vozidla je žalobce, který je dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu povinen zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Po zvážení zákonných podmínek dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu tak správní orgán zaslal žalobci výzvu k úhradě částky 1 000 Kč.
3. Dále konstatoval, že dne 20. 6. 2016 zaslal žalobce prostřednictvím emailové korespondence správnímu orgánu v návaznosti na výzvu k úhradě vyjádření, ve kterém využil práva dle 125h odst. 6 zákona o silničním provozu a sdělil ve lhůtě k tomu určené správnímu orgánu totožnost řidiče vozidla v době spáchání uvedeného přestupku. Žalobce uvedl, že řidičem motorového vozidla byl době spáchání přestupku pan J. S., bytem S. 191, PSČ ... L. Tuto skutečnost doložil kopií kupní smlouvy ze dne 16. 1. 2016 (dále jen „kupní smlouva“) a uvedl, že ze strany kupujícího došlo k porušení smluvního ujednání o přepisu předmětného vozidla Opel Vectra, rok výroby 1998, registrační značky x (VIN: x, číslo technického průkazu x). Dne 20. 1. 2017 vydal Městský úřad ve Dvoře Králové nad Labem rozhodnutí o správním deliktu v příkazním řízení, č. j. MUDK-ODP/6109-2017/kld 21024- 2016/kld/6 (dále jen „rozhodnutí v příkazním řízení“), ve kterém konstatoval, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 ve spojení s § 18 odst. 4 a § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Za tento správní delikt byla v souladu s § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. V souladu s § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušálně stanovené výši 1 000 Kč.
4. Žalobce měl za to, že napadené rozhodnutí je zatíženo vadami, které způsobují jeho nepřezkoumatelnost. Namítal, že rozhodnutím žalovaného byl dotčen na svých právech

mu zaručených v Listině základních práv a svobod v čl. 36 odst. 1 a v čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a že postup, který přecházel vydání napadaného rozhodnutí, nebyl v souladu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, jelikož nebyly učiněny nezbytné kroky k zjištění osoby pachatele přestupku.

5. Žalobce zdůraznil, že v průběhu správního řízení poskytl žalovanému dostatečné informace ke zjištění osoby pachatele, včetně rodného čísla, když uvedl, že dle kupní smlouvy ze dne 16. 1. 2016 je pachatelem přestupku pan J. S., bytem S. 191, PSČ ... L., a následně na základě informace Policie ČR uvedl přechodný pobyt této osoby B. 10, PSČ ... J. Na základě uvedené smlouvy došlo též den k předání předmětného vozidla uvedené osobě, čímž tak žalobce ztratil jakoukoliv možnost s předmětným vozidlem disponovat. Tento stav trvá do dnešního dne i po naplnění rozvazovací podmínky, která byla ve smlouvě obsažena, a po několika výzvách ze strany žalobce pro navrácení předmětného vozidla.
6. Povinností žalovaného je dle přesvědčení žalobce pak v tomto případě dle § 125f odst. 4 učinit nezbytné kroky ke zjištění osoby pachatele. Tuto skutečnost žalovaný nejspíše spatřuje v odeslání výzvy dle § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu, kdy byl J. S. vyzván správním orgánem k podání vysvětlení a sdělení skutečností potřebných k určení totožnosti řidiče vozidla, který v době přestupku vozidlo řídil. Žalovaný se však skutečností, že předmětné vozidlo bylo dne 16. 1. 2016 prodáno a předáno uvedené osobě vůbec nezabýval a na svoji zákonnou povinnost rezignoval, přičemž vyslovil pouze obecný a formalistický závěr, že správní orgán v přecházejícím řízení tyto nezbytné kroky učinil, aniž by tento závěr jakkoliv relevantně odůvodnil a to i přesto, že žalobce skutečnost o prodeji tvrdil a dokládal již od samotného počátku.
7. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť z § 68 odst. 3 správního řádu plyne, že v rozhodnutí o odvolání musí být mimo jiné uvedeny úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů pro rozhodnutí a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků řízení. (K tomu viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, č. j. 30 A 92/2013-27). Žalobce si je plně vědom ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu ohledně výkladu pojmu „nezbytné kroky ke zjištění pachatele dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a jeho smyslu a účelu (Například v rozsudku Nejvyššího správního ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, Nejvyšší správní soud upozornil, že by bylo „proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral.

8. Žalobce zdůraznil, že pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt“ (tuto argumentaci zopakoval i v rozsudku ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016 – 33)) a účelové argumentace tzv. „nekontaktní osobou“ v těchto řízeních (např. rozsudky ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, rozhodnutí dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016- 40 nebo rozhodnutí ze dne 30. 8. 2017, č. j. 1 As 187/2017-33).
9. Žalobce měl však za to, že v jeho případě se jedná o skutkově odlišný případ, který obsahově přiléhá k již citovanému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, č. j. 30 A 92/2013-27. Žalobce tak tímto spatřoval porušení práva v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 Úmluvy a současně porušení § 3 a § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a konečně § 126f odst. 4 zákona o silničním provozu. Na základě výše zmíněných skutečností tak dle žalobce plyne, že žalovaným nebyly učiněny nezbytné kroky potřebné k zjištění pachatele přestupku, neboť nevynaložil dostatečné úsilí ke kontaktování osoby označené žalobcem za pachatele přestupku, což způsobuje nepřezkoumatelnost takového rozhodnutí.
10. Dále žalobce namítal, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, jelikož je zde nedostatek důvodů pro vydání takového rozhodnutí. Žalovaný ve svém rozhodnutí toliko uvedl podmínky uplatnění objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, aniž by jakkoliv nastínil, v čem spatřuje jejich naplnění a z toho plynoucí aktivaci objektivní odpovědnosti. Toto pochybení žalovaného pak následuje stejně i u podmínek pro projednání správního deliktu provozovatele, když opět chybí jakékoliv relevantní odůvodnění pro jejich naplnění. Žalobce se neztotožnil s formalistickým konstatováním žalovaného, že byly učiněny nezbytné kroky k zjištění pachatele, aniž by byl tento zákonem vyžadovaný postup odůvodněn.
11. Ve zbytku argumentace odkázal žalobce na již výše zmíněné skutečnosti. Žalobce tak považoval rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť z ust. § 68 odst. 3 správního řádu plyne, že v rozhodnutí o odvolání musí být mimo jiné uvedeny úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů pro rozhodnutí a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků řízení. (K tomu viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, č. j. 30 A 92/2013-27.
12. Žalobce dále považoval rozhodnutí za nesrozumitelné, jelikož není zcela jasné, na jakou adresu byla výzva dle § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu skutečně odeslána. Žalobce v reakci na výzvu k úhradě podal správnímu orgánu vysvětlení o fyzické osobě, která v době spáchání přestupku byla skutečným provozovatelem tohoto předmětného vozidla, když uvedl adresu S. 191, PSČ ... L., což dokládal kopií kupní smlouvy ze dne 16. 1. 2016. Správní orgán pak v rozhodnutí v příkazním řízení uvedl: „Správnímu orgánu se dále nepodařilo v dostupných databázích zjistit jinou kontaktní adresu, a tak se držel přesného podání vysvětlení od provozovatele vozidla. Tato předběžná informace však nebyla následně potvrzena samotným uživatelem tohoto vozidla.“ Z citované části rozhodnutí v příkazním řízení tak vyplývá, že výzva dle § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu byla odeslána na adresu S. 191, PSČ ... L. Následně v odůvodnění rozhodnutí

orgánu 1. stupně správní orgán uvedl, že předmětné vozidlo bylo na základě kupní smlouvy prodáno panu J. S., bytem B. 10, PSČ ... J. Tato skutečnost však z předmětné smlouvy neplyne, neboť adresou pana J. S., tedy kupujícího, byla S. 191, PSČ ... L. V rozhodnutí o odvolání pak žalovaný dospěl k závěru, že výzva dle § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu byla zaslána na adresu B. 10, PSČ ... J. Žalobce má za to, že taková skutková zjištění učiněná správními orgány jsou vnitřně rozporná a způsobují nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Dle názoru žalobce nebyly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, neboť žalovaný shledal odeslání výzvy na jednu ze dvou žalobcem uváděných adres jako dostatečné a žalobci není známo, z jakého důvodu nebyla výzva odeslána na původně uváděnou adresu S. 191, PSČ ... L.

II. Vyjádření žalovaného

13. K podané žalobě žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně dne 13. 6. 2016 zaslal žalobci výzvu dle ust. § 125h odst. 1 zákona o pozemních komunikacích k zaplacení určené částky ve výši 1 000 Kč, splatné do 15 dnů ode dne doručení, včetně řádného poučení. K doručení došlo dne 15. 06. 2016. Žalobce na výzvu reagoval dne 22. 6. 2016, když zaslal správnímu orgánu podání – sdělil řidiče vozidla v předmětný čas – pana J. S., S. 191, ... L. K podání přiložil kopii kupní smlouvy na předmětné vozidlo. Správní orgán písemností ze dne 4. 7. 2016 vyzval pana S. (zasláno na adresu B. 10. ... J.) ke sdělení řidiče vozidla v den a čas shora uvedeného přestupku – zásilka byla doručena tzv. fikcí, vložena do schránky dne 19. 7. 2016.
14. Žalovaný dále uvedl, že doručoval na platnou adresu trvalého pobytu uvedenou v registru obyvatel ke dni vypravení písemnosti, kterou pan S. změnil dne 23. 3. 2016. Vzhledem k tomu, že na místě trvalého pobytu byla zanechána výzva k vyzvednutí zásilky a po uplynutí úložní lhůty byla zásilka vložena do schránky, bylo doručováno v souladu se správním řádem. Tuto adresu uvedl správní orgán též v rozhodnutí o správním deliktu v příkazním řízení ze dne 20. 1. 2017 a taktéž v rozhodnutí o správním deliktu ze dne 9. 3. 2017.
15. Správní orgán věc odložil dle ust. § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona, dne 20. 1. 2017 a téhož dne vydal rozhodnutí v příkazním řízení, proti kterému podal žalobce v zákonné lhůtě odpor. Dne 3. 2. 2017 bylo žalobci zasláno Oznámení o zahájení správního řízení, vyrozumění o provádění důkazů mimo ústní jednání a poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Dne 27. 2. 2017 bylo provedeno dokazování mimo ústní jednání – byl sepsán protokol o provedeném dokazování, žalobce se dostavil. Správní orgán provedl dokazování, které náležitě popsal. Dne 9. 3. správní orgán založil do spisu listinu nazvanou vyjádření se k podkladům rozhodnutí, v níž je konstatováno, že žalobce byl informován o tom, že dne 27. 2. 2017 bude provedeno dokazování mimo ústní jednání a že má možnost se do 5 pracovních dnů, nejpozději do 6. 3. 2017 vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí, této možnosti žalobce nevyužil. Dne 9. 3. 2017 správní orgán vydal rozhodnutí ve shora uvedené věci.
16. Žalovaný rovněž zmínil, že ve spisovém materiálu je založena karta vozidla platná v době spáchání deliktu, ze které je zřejmé, že žalobce byl provozovatelem vozidla. Aby se jakožto provozovatel odpovědnosti za správní delikt zprostil, bylo na něm, aby prokázal, že již nebyl provozovatelem vozidla, protože vozidlo převedl formálně, ale i věcně na jinou osobu nebo že mu vozidlo bylo odcizeno.

III. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas v souladu s ust. § 51 odst. 1 dané právní úpravy. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
18. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu I. stupně uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Tohoto správního deliktu se měl dopustit tím, že porušil ust. § 10 odst. 3 uvedené právní úpravy, neboť jako provozovatel osobního motorového vozidla, tovární značky OPEL VECTRA, registrační značky v rozporu s uvedeným ustanovením nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem, když dne 9. 4. 2016 v 18:37 hod., na pozemní komunikaci v obci Třebihošť, Horní Dehtov, silnice II/300, směr Hořice, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a „Obec“ a IZ 4b „Konec obce“, řidič vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, kdy mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0009, naměřena rychlost jízdy 65 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši + 3 km/h, byla naměřena skutečná rychlost jízdy 62 km/h. Nezjištěný řidič porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 uvedené právní úpravy.
19. Dále z průběhu správního řízení krajský soud zjistil, že správní orgán I. stupně písemností ze dne 13. 6. 2016 žalobce vyzval dle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k zaplacení určené částky ve výši 1 000 Kč, do 15 dnů ode dne doručení. V ní žalobci mimo jiné sdělil, že podle záznamů v centrálním registru vozidel je žalobce provozovatelem motorového vozidla a podle ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu má zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem. Dále tento správní orgán žalobce informoval, že dle § 2 písm. b) zákona o silničním provozu je provozovatelem vozidla vlastník nebo jiná osoba, která je jako provozovatel zapsána v registru silničních vozidel podle zvláštního právního předpisu nebo obdobné evidenci jiného státu. Na tuto výzvu žalobce reagoval dne 22. 6. 2016, když zaslal správnímu orgánu sdělení s určením údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Osobu řidiče identifikoval jménem, příjmením a rodným číslem (J. S.) včetně adresy – S. 191, L. Konstatoval rovněž, že jako důkaz o převzetí vozidla zasílá i fotokopii kupní smlouvy. Uvedl, že se jednáním kupujícího cítí podveden. Z přiložené kupní smlouvy ze dne 16. 1. 2016 pak krajský soud zjistil, že jejím předmětem byl prodej osobního automobilu tovární značky OPEL VECTRA, registrační značky, a za kupujícího byl označen žalobcem uvedený řidič, tedy pan J. S. s adresou trvalého pobytu: S. 191, L.
20. Krajský soud dále zjistil, že správní orgán I. stupně vyzval písemností ze dne 4. 7. 2016 pana J. S., aby sdělil skutečnosti potřebné k určení totožnosti řidiče motorového vozidla registrační značky, který dne 9. 4. 2016 v 18:37 překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci Třebihošť, Horní Dehtov. Současně adresátovi sdělil, že od provozovatele

uvedeného vozidla zjištěného z výpisu z centrálního registru vozidel – T. K. (tedy žalobce) obdržel kopii kupní smlouvy o prodeji tohoto automobilu ze dne 16. 1. 2016, z níž lze dovodit, že předmětné vozidlo bylo v době spáchání přestupku prodáno a předáno k užívání panu J. S.. Dále je z průběhu správního řízení zřejmé, že uvedená výzva byla zaslána na adresu trvalého pobytu jmenovaného, tedy B. 10, ... J., přičemž dne 19. 7. 2016 byla doručena vložení do schránky. Ze správního spisu je přitom zřejmé, že správní orgán I. stupně doručoval na platnou adresu trvalého pobytu uvedenou v registru obyvatel ke dni vypravení písemnosti, když zjistil, že ke změně této adresy (z původní adresy: S. 191) došlo následně po uzavření kupní smlouvy o prodeji osobního automobilu, k datu 23. 3. 2016.

21. Dále je z průběhu správního řízení zřejmé, že správní orgán I. stupně věc odložil dle ust. § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona dne 20. 1. 2017 a následně vydal rozhodnutí o správním deliktu v příkazním řízení.
22. Krajský soud zhodnotil postup správního orgánu I. stupně a potažmo žalovaného a dospěl k závěru, že odpovídá požadavkům zákona o silničním provozu a správního řádu. Stejně tak i napadenému rozhodnutí nelze vytýkat nepřezkoumatelnost, nesrozumitelnost či nezákonnost.
23. Předně krajský soud konstatuje, že výklad pojmu provozovatele vozidla provedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 7. 2019, čj. 1 As 318/2018-41, v němž uvedl, že „V řízení o správním deliktu stěžovatelka namítala, že již není provozovatelkou vozidla, resp. předmětný vůz již nevlastní. Otázku, kdo je provozovatelem vozidla upravuje § 2 písm. b) zákona o silničním provozu, podle něhož je provozovatelem vozidla vlastník nebo jiná osoba, která je jako provozovatel zapsána v registru silničních vozidel. Obdobně § 2 odst. 15 zákona o podmínkách provozu v této souvislosti stanoví, že provozovatelem silničního vozidla je osoba, která je v registru silničních vozidel zapsána jako vlastník tohoto vozidla, není-li jako jeho provozovatel v registru silničních vozidel zapsána jiná osoba. Důvodová zpráva k novele č. 239/2013 Sb., kterou se s účinností od 1. 1. 2015 v § 2 písm. b) zákona o silničním provozu změnila definice provozovatele vozidla, přitom uvádí, že „[z]áměrem změny definice provozovatele vozidla je, aby za provozovatele vozidla ve smyslu zákona o silničním provozu byl považován subjekt zapsaný jako provozovatel vozidla v registru silničních vozidel, a není-li takový subjekt, pak se provozovatelem vozidla rozumí vlastník silničního vozidla. Pojem provozovatele vozidla v § 2 písm. b) zákona o silničním provozu je tedy vymezen na základě evidenčního principu. Z citované právní úpravy vyplývá, že postavení provozovatele vozidla ve smyslu § 2 písm. b) zákona o silničním provozu a jeho odpovědnost za správní delikt podle § 125f odst. 1 téhož zákona jsou spojeny se zápisem vlastníka nebo jiné osoby v registru silničních vozidel jako provozovatele vozidla, nikoli s pouhým vlastnictvím vozidla jako takovým. V projednávané věci je tedy nerozhodné, kdo je vlastníkem vozidla ve smyslu předpisů soukromého práva, podstatné je, kdo je jako provozovatel vozidla zapsán v registru silničních vozidel. Podle karty vozidla, jež se nachází ve správním spise, byla v registru vozidel jako provozovatelka (i vlastnice) předmětného vozidla zapsána stěžovatelka. Je to tedy právě stěžovatelka, kdo je odpovědný za to, aby s tímto vozidlem nebyla porušována pravidla silničního provozu, a to bez ohledu na skutečnost, zda toto vozidlo již prodala.“
24. Aplikací uvedené judikatury na projednávanou věc lze tedy nepochybně dovodit, že správní orgán I. stupně postupoval zákonně, když výzvu k uhrazení určené částky podle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu zaslal žalobci. Učinil tak po zjištění, že v registru silničních vozidel je jako provozovatel vozidla registrován právě on.

25. Následný postup se pak odvíjel od sdělní žalobce, které bylo učiněno v reakci na shora vzpomínanou výzvu. Žalobce správnímu orgánu I. stupně sdělil, že řidičem vozidla byl v inkriminovaném okamžiku pan „J. S., S. 191, L., PSČ ...“. Svoje tvrzení pak doložil i kupní smlouvou ze dne 16. 1. 2016, z níž bylo možno dovodit, že předmětné vozidlo bylo shora zmíněnému řidiči prodáno. Je tak zřejmé, že žalobce uvedenému správnímu orgánu sdělil skutečnosti potřebné k určení totožnosti řidiče vozidla podezřelého z porušení zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně ve vazbě na sdělené údaje pak provedl kontrolu v registru obyvatel se zjištěním, že shora identifikovaný řidič změnil k datu 23. 3. 2016, tedy přibližně s dvouměsíčním odstupem od data uzavření kupní smlouvy na prodej předmětného vozidla, adresu místa pobytu na: B. 10, ... J.
26. Na takto zjištěnou adresu pak byla shora uvedenému řidiči zaslána výzva fyzické osobě, které provozovatel, v daném případě šlo nepochybně o žalobce, svěřil vozidlo. Tuto zásilku si jmenovaný ve lhůtě 10 dnů nevyzvedl, proto mu byla vložena do domovní schránky k datu 19. 7. 2016, v souladu s ust. § 23 odst. 4 správního řádu. Správní orgán I. stupně pak k datu 20. 1. 2017 rozhodl o odložení oznámení přestupku. Pan J. S. však na výzvu k podání vysvětlení žádným způsobem nereagoval a nedostavil se ke správnímu orgánu k podání vysvětlení. Nebylo tedy možné zjistit, kdo vozidlo opravdu řídil, a kdo byl vlastně v době spáchání přestupku skutečným řidičem předmětného vozidla. Proto ve smyslu ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) rozhodl správní orgán I. stupně o odložení oznámení přestupku a následně rozhodl o správním deliktu v příkazním řízení.
27. Z naznačeného postupu krajský soud nepochybně dovodil, že správní orgán I. stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku ve smyslu ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, učinil vše, co bylo jeho povinností, aby zjistil osobu řidiče. Jeho postup byl nepochybně zákonný, když adresu pobytu zjišťoval z registru obyvatel, kde si ověřil, že původně uváděná adresa v kupní smlouvě již byla k datu 23. 3. 2016 změněna. V souladu s touto změnou tedy zaslal výzvu ze dne 4. 7. 2016 panu J. S. na adresu novou. V tomto okamžiku již nebylo důvodné obesílat jmenovaného na adresu uvedenou v kupní smlouvě. Postup správního orgánu I. stupně rovněž koresponduje ust. § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu ukládajícímu povinnost provozovateli vozidla sdělit skutečnosti potřebné k určení totožnosti řidiče vozidla. Žalobce sice tyto skutečnosti k určení totožnosti sdělil, nicméně správní orgán postupoval zákonně, když si adresu místa pobytu ověřil v registru obyvatel se zjištěním, že v době vydání výzvy již není aktuální. Za této situace nelze správnímu orgánu jakkoliv vytýkat, že doručení neprovedl na adresu v daném okamžiku již neaktuální.
28. Lze tak shrnout, že žalobce sice označil pana J. S., na kterého bylo převedeno vlastnické právo k uvedenému vozidlu, ale v době spáchání přestupku v registru vozidel byl jako provozovatel vozidla zapsán žalobce. Pan J. S. na výzvu správního orgánu I. stupně k podání vysvětlení vůbec nereagoval a v tomto okamžiku již by bylo proti smyslu jednotlivých ustanovení zákona o přestupcích vyžadovat na správních orgánech další rozsáhlé kroky směřující ke zjištění totožnosti neznámého řidiče zmíněného vozidla v den spáchání přestupku. Nelze totiž přehlédnout, že se v daném případě jedná o odpovědnost za přestupek provozovatele vozidla, kdy se k této povinnosti nevyžaduje zavinění (§ 125f odst. 3 zákona o silničním provozu), a naopak existují pouze dva důvody pro to, aby se této povinnosti provozovatel motorového vozidla zprostil (§ 125f odst. 6

zákonu o silničním provozu). Ty však dány nebyly, ostatně to ani žalobce v žalobě nepopírá.

29. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul podstatné okolnosti projednávané věci, provedl jejich hodnocení ve vztahu k závazné právní úpravě s odůvodněním, proč rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzuje. Krajský soud s těmito názory souhlasí a rozhodnutí považuje za přezkoumatelné.
30. Krajský soud se ztotožňuje i s názorem žalovaného vysloveným v odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž uvádí, že „Zákonem č. 297/2011 Sb. ze dne 6. září 2011, se změnil mimo jiné zákon o silničním provozu. Provozovatel vozidla je předmětnou změnou zákona postaven do role spoluodpovědného za ukázněné chování řidiče, kterému svěřil řízení jím provozovaného vozidla. V tomto směru je potřebné vnímat, že ve skutečnosti může být, a mnohdy bude řidičem, který se provinil, sám provozovatel vozidla. Jak je již uvedeno výše, k odpovědnosti za předmětný správní delikt není zákonem vyžadováno zavinění, a tudíž se jedná o odpovědnost objektivní.“ Dále v napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce vyzval ke sdělení řidiče vozidla v předmětný čas. Poté, co žalobce poskytl informace o této osobě a předložil k ní kupní smlouvu o prodeji vozidla, vyzval správní orgán I. stupně řidiče – pana J. S. ke sdělení, kdo v předmětný čas vozidlo řídil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl adresu, na níž byla výzva zaslána, a to B. 10, J. Lze připustit, že dané odůvodnění mohlo obsahovat i informaci o tom, proč byla výzva zasílána na jinou adresu, než která byla uvedena v kupní smlouvě, nicméně toto neúplné sdělení nelze považovat za takový nedostatek, který by mohl zapříčinit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Důvody, proč nakonec správní orgán I. stupně věc odložil, byly sděleny dostatečně a z obsahu správního spisu nepochybně vyplývá, že postup správního orgánu I. stupně byl zákonný a ostatně i souladný ze shora uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Nelze rovněž přehlédnout, že uvedenou adresu, tedy B. 10, jako místo pobytu pana J. S., sdělil správnímu orgánu dne 30. 1. 2017 i sám žalobce po jednání s Policií ČR. I když lze připustit, že odůvodnění napadeného rozhodnutí mohlo obsahovat jasnější informace a přesnější hodnocení skutkových okolností i důvodů, které by postup správních orgánů precizněji vysvětlovaly, nelze v takto ne zcela úplném pohledu spatřovat nesrozumitelnost či nepřezkoumatelnost.
31. Ze shora uvedených důvodů krajskému soudu nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

IV. Náklady řízení

32. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Ze spisu nevyplývalo, že by žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 22. října 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně

